

Sygn. akt VI P 365/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Stachurska

Ławnicy: Agnieszka Olga Mika, Jadwiga Pawlik

Protokolant: Dominika Zych

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...)wW.

o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie

1. oddała powództwo;
2. zasądza od M. M. na rzecz (...)w W. kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 maja 2013 roku M. M. wniósł odwołanie od rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia dokonanego przez (...)w W..

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pracował jako p.o. Kierownika Oddziału w S., jednak w 2011 roku zdiagnozowano u niego dyskopatię kręgów szyjnych z uciskiem na rdzeń kręgowy. Z tego względu został mu przyznany umiarkowany stopień inwalidztwa i konieczne było przebywanie na zwolnieniu lekarskim, a następnie pobieranie świadczenia rehabilitacyjnego. Po powrocie do pracy po okresie niezdolności do jej świadczenia, powód w dniu 13 czerwca 2012 roku uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, w wyniku którego doznał obrażeń uzasadniających ponowne zwolnienie w związku z leczeniem i rehabilitacją kręgów szyjnych. Pracodawca w tej sytuacji – choć powód zapewniał, że powróci do pracy - rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia. Przepisy prawa wprawdzie na to pozwalają, lecz w odczuciu powoda takie działanie to kolejny cios. Powód w takiej sytuacji był zmuszony odwołać wyjazd sanatoryjny, a wysoce nieetyczną decyzję pracodawcy wiąże z brakiem empatii i nieuzasadnioną niechęcią do jego osoby.

W piśmie procesowym z dnia 17 czerwca 2013 roku, a potem na rozprawie w dniu 19 listopada 2013r., M. M. sprecyzował żądanie pozwu. Wskazał, iż wnosi o przywrócenie do pracy na dotychczasowe stanowisko, a w przypadku nieuwzględnienia tego żądania o zasądzenie odszkodowania.

(pozew – k. 1 – 2, pismo powoda z dnia 17 czerwca 2013 roku – k. 13, protokół rozprawy z dnia 19 listopada 2013r. – k. 104 verte)

(...)w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że okresy nieobecności powoda w pracy były długie i powodowały brak prawidłowej organizacji pracy. Powód był nieobecny w pracy: w roku 2008 przez 63 dni, w roku 2009 przez 9 dni, w roku 2010 przez 106 dni, w roku 2011 przez 365 dni, w roku 2012 przez 273 dni i w roku 2013 przez 126 dni. Ponadto powodowi było przyznawane świadczenie rehabilitacyjne przez ZUS, a okres pobierania tego świadczenia był wciąż przedłużany w drodze kolejnych decyzji organu rentowego. Przed rozwiązaniem z powodem umowy o pracę zostało skierowane odpowiednie pismo do organizacji związkowej z prośbą o zajęcie stanowiska w sprawie rozwiązania umowy o pracę z M. M.. Organizacja związkowa nie zajęła jednak żadnego stanowiska. Zdaniem pozwanego uwzględnienie żądania powoda i przywrócenie go do pracy byłoby niemożliwe ze względu na obsadzenie jego stanowiska przez inną osobę pracującą dotychczas w Oddziale w S. oraz z uwagi na planowaną reorganizację rządowej administracji zespolonej podległej Wojewodzie, w skład której wchodzi (...)w W.. Dodatkowo strona pozwana wskazała, że nie bez znaczenia jest to, że powód od 4 września 2006r. prowadzi własną działalność gospodarczą w dwóch miejscach – w miejscowości N. w powiecie (...) i w S. przy ulicy (...).

(odpowiedź na pozew z dnia 8 lipca 2013r. – k. 24 - 26)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. został zatrudniony w (...)w W. w okresie od dnia 15 grudnia 2003 roku na stanowisku p.o. kierownika Oddziału. Początkowo strony zawarły dwie umowy o pracę na czas określony od 15 grudnia 2003 roku do 31 marca 2004 roku i od 1 kwietnia 2004 roku do 31 grudnia 2004 roku, a w dniu 29 grudnia 2004 roku została podpisana umowa o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 stycznia 2005 roku. Oprócz zatrudnienia u pozwanego powód prowadził również, od 2006 roku, własną działalność gospodarczą pod nazwą(...)

(świadczenie pracy – k. 17 – 17 verte oraz k. 60 część B a/o, umowa o pracę na czas określony z dnia 12 grudnia 2003 roku – k. 55 oraz k. 5 część B a/o, umowa o pracę na czas określony z dnia 01 kwietnia 2004 roku – k. 54 oraz k. 9 część B a/o, umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 29 grudnia 2004 roku – k. 53 oraz k. 19 część B a/o, wypis z CEIDG – k. 35 - 39)

Wynagrodzenie miesięczne powoda w 2013 roku liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 2.805,71 zł brutto.

(zaświadczenie o wynagrodzeniu z dnia 5 lipca 2013r.– k. 33)

W roku 2011 stwierdzono u powoda schorzenie, które doprowadziło do wydania orzeczenia Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 12 lipca 2011 roku stwierdzającego umiarkowany stopień niepełnosprawności. Kolejne orzeczenie w tej sprawie Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wydał w dniu 20 lutego 2012 roku. Powód w związku z prowadzonym leczeniem był niezdolny do pracy i pobierał zasiłek chorobowy, a następnie wystąpił o świadczenie rehabilitacyjne. Decyzją z dnia 10 czerwca 2011 roku ZUS przyznał powodowi prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 1 kwietnia 2011 roku do 29 czerwca 2011 roku w wysokości 90% podstawy wymiaru. Decyzjami z dnia 26 lipca 2011 roku i 1 lutego 2012 roku organ rentowy przedłużył okres pobierania przez powoda tego świadczenia przyznając mu do niego prawo najpierw na czas od 30 czerwca 2011 roku do 26 grudnia 2011 roku, a następnie na okres od 27 grudnia 2011 roku do 25 marca 2012 roku, jednak w tych okresach już tylko w wysokości 75% podstawy wymiaru. Po zakończeniu okresu rehabilitacji powód powrócił do pracy od 26 marca 2012 roku, jednak dnia 13 czerwca 2012 roku był uczestnikiem wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego doznał urazu i ponownie stał się niezdolny do pracy. Usprawiedliwiona nieobecność w pracy trwała od 14 czerwca 2012 roku i w związku z tym, że powód wyczerpał okres zasiłkowy, wystąpił o przyznanie mu świadczenia rehabilitacyjnego. Organ rentowy wydał decyzję z dnia 11 marca 2013 roku, w której przyznał świadczenie rehabilitacyjne na okres od 13 grudnia 2012 roku do 12 marca 2013 roku w wysokości 90% podstawy wymiaru i od 13 marca 2013 roku do 10 czerwca 2013 roku w wysokości 75% podstawy wymiaru.

(orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 12 lipca 2011 roku – k. 49 część B a/o, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 20 lutego 2012 roku – k. 52 część B a/o, decyzja ZUS z dnia 10

czerwca 2011 roku – k. 43 – 44 oraz k. 48 część B a/o, decyzja ZUS z dnia 26 lipca 2011 roku – k. 45 – 45 verte oraz k. 50 część B a/o, decyzja ZUS z dnia 01 lutego 2012 roku – k. 46 – 47 oraz k. 51 część B a/o, zaświadczenie lekarskie – k. 52 część B a/o, decyzja ZUS z dnia 11 marca 2013 roku – k. 48 – 49 oraz k. 55 część B a/o)

W okresie nieobecności powoda w pracy pozwany był zmuszony zorganizować odpowiednie zastępstwo. To z kolei pociągało za sobą kolejne zmiany organizacyjne, gdyż inni pracownicy musieli być zaangażowani w wykonywanie obowiązków osoby zastępującej powoda.

(dowód: zeznania świadka M. K. – k. 104 verte – 105)

W związku z przedłużającą się niezdolnością powoda do pracy pozwany pismem z dnia 10 kwietnia 2013 roku, doręczonym w dniu 11 kwietnia 2013r., zwrócił się do Zarządu Zakładowej Organizacji Związkowej - Związek Zawodowy Pracowników Rolnictwa w RP zawiadamiając o zamiarze rozwiązania umowy o pracę z powodem, jednak organizacja związkowa nie zajęła w tej sprawie żadnego stanowiska. Wobec tego w dniu 6 maja 2013r. doręczono powodowi oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 Kodeksu pracy. Jako przyczynę podano przedłużającą się usprawiedliwioną nieobecność w pracy.

(dowód: rozwiązanie umowy o pracę – k. 16 oraz k. 57 część B a/o, pismo z dnia 10 kwietnia 2013 roku – k. 52 oraz k. 56 część B a/o)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, których żadna ze stron nie kwestionowała oraz w oparciu o wiarygodne i nie budzące żadnych wątpliwości zeznania świadka M. K..

Sąd postanowił oddalić wniosek o przesłuchanie za stroną pozwaną dyrektora A. A. na okoliczność sytuacji finansowej, organizacyjnej i funkcjonowania firmy (k. 105). W ocenie Sądu przeprowadzenie wskazanego dowodu było bezprzedmiotowe z uwagi na okoliczność, iż zgodnie z art. 299 k.p.c. przeprowadza się go wówczas, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W rozpoznawanej sprawie takich faktów istotnych, które wymagałyby przesłuchania stron, nie było. Dowody z dokumentów wyjaśniły je bowiem w sposób dostateczny i dlatego przesłuchiwanie dyrektora A. A., jak i przesłuchiwanie powoda M. M., było bezprzedmiotowe i niedopuszczalne w świetle powołanego przepisu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo M. M. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania była ocena zasadności i legalności rozwiązania z powodem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Ustawodawca w Kodeksie pracy przewidział kilka sposobów rozwiązania umowy o pracę. I tak, zgodnie z regulacją z art. 30 § 1 KP umowa o pracę rozwiązuje się na mocy porozumienia stron, albo przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia, bądź też przez oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia, a także z upływem czasu, na który została zawarta lub z dniem ukończenia pracy, dla której wykonania była zawarta.

W niniejszej sprawie pozwany rozwiązał z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Ten sposób ustania stosunku pracy jest uregulowany w rozdziale piątym działu drugiego KP. Kodeks oddziela od siebie wypadki, gdy składającym oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia jest pracodawca oraz, gdy stroną tą jest pracownik. O ile pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia wskazując na winę pracodawcy, o tyle pracodawca może podjąć taki krok z winy pracownika bądź też ze względu na przyczyny przez niego niezawinione. Odnośnie tego ostatniego sposobu odpowiednia regulacja znajduje się w art. 53 KP.

W oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, które zostało złożone powodowi, pracodawca powołał art. 53 KP. Poza owym przepisem zawarł w treści oświadczenia również przyczynę je uzasadniającą, czym spełnił formalny, ustawowy wymóg zawarty w art. 30 § 4 KP.

Z treści złożonego powodowi rozwiązania umowy o pracę wynika, iż jego przyczyną była przedłużająca się, usprawiedliwiona nieobecność w pracy spowodowana chorobą. Choroba jest zdarzeniem, które ma niewątpliwie charakter losowy, stąd też nie można winić pracownika za to, iż jest chory. Zauważyć jednak trzeba, że przedłużająca się choroba może stanowić pewne obciążenie dla pracodawcy, stąd wprowadzenie do Kodeksu pracy wspomnianej regulacji art. 53. Zgodnie z jej brzmieniem zawartym w § 1 pkt 1 pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa:

- a) dłużej niż 3 miesiące – gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy krócej niż 6 miesięcy;
- b) dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące – gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

W przedmiotowej sprawie powód był zatrudniony u pozwanego dłużej niż 6 miesięcy, stąd też do jego sytuacji należy zastosować unormowanie zawarte w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b. To z kolei oznacza, że pracodawca mógł rozwiązać umowę o pracę bez okresu wypowiedzenia tylko w przypadku, gdy niezdolność powoda do pracy wskutek choroby trwała dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące (tak też: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 kwietnia 2007 roku w sprawie II PK 263/06).

Ze stanu faktycznego ustalonego w toku przeprowadzonego postępowania wynika, że w związku z wypadkiem, któremu powód uległ w dniu 13 czerwca 2012 roku, był on niezdolny do pracy i najpierw pobierał zasiłek chorobowy przez okres zasiłkowy, a następnie świadczenie rehabilitacyjne poczynając od dnia 13 grudnia 2012 roku. Oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu z nim umowy o pracę zostało zaś złożone w dacie 6 maja 2013 roku, a tego dnia powód pobierał świadczenie rehabilitacyjne już przez ponad 4 miesiące. Oznacza to, iż upłynął okres trzymiesięczny przewidziany przez ustawodawcę, by ochronić pracownika. W związku z tym rozwiązanie umowy o pracę bez okresu wypowiedzenia było zgodne z prawem.

Odnosząc się do zarzutów powoda, iż działanie pracodawcy było spowodowane brakiem empatii i niechęcią wobec jego osoby, należy uznać, iż powód nie przedstawił dowodów mających świadczyć o takiej motywacji. Z kolei ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, iż w ciągu ostatnich trzech pełnych lat pracy u pozwanego powód nie był obecny w pracy przez 744 dni. Jego nieobecność powodowała pewną dezorganizację w działaniu (...). Dokonując oceny zachowania pozwanego należy mieć na względzie wyżej wskazane okoliczności, bowiem pracodawca ma obowiązek dbać o swój zakład pracy i jego prawidłową organizację. W przedmiotowej sprawie nieobecności M. M. były częste, a ich wymiar ilościowy stanowił przeszkodę w sprawnym działaniu całego (...) ponieważ inna osoba musiała zastępować powoda, a kolejni pracownicy musieli wykonywać jej zadania. Reasumując, pracodawca w niniejszej sprawie był uprawniony do rozwiązania z powodem umowy o pracę i nie można tego kroku traktować jako nadużycia jego prawa patrząc na ilościowy wymiar nieobecności powoda i rzeczywiste trudności w prawidłowej organizacji pracy, które one powodowały. Sąd orzekł więc jak w sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach znalazło oparcie w art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W przedmiotowej sprawie wobec przegrania procesu przez powoda Sąd zasądził na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60,00 zł zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz na podstawie poglądu wyrażonego w uchwale 7 sędziów SN z dnia 24 lutego 2011r. (I PZP 6/10).